

[Aksel Larsen.]

en angergiven synder beklagede sine vildfarelser. Nu har han genfundet melodien fra 1939. Men han bør ikke tro, at han kan skrive sig fra det, han nu siger og gør, sådan som han mente at kunne gøre det i 1945.

Vi ved godt, hvad hele denne ensrettede kommunistforskrækkelse skal tjene til. Den skal tjene til det samme, som den skulle tjene til før og i begyndelsen af krigen. Man ruinerer vort land økonomisk, man handler det fattigt efter amerikansk ordre til gavn for kapitalisterne i Amerika og England, man udsætter det for krigsrisiko, og man vil gennemføre en oprustning af dimensioner, som man aldrig før har drømt om, selv ikke under det vildeste Estrupiat, og man anser kommunisterne for de farligste modstandere af denne politik. Derfor bedriver man kommunistforskrækkelsen og kommunistfølgelsen.

Hvorfor intensiveres kommunistforskrækkelsen netop nu? Ja, man behøver blot at tænke på statsministerens bestandige bebudelse af nye forbrugsnedskæringer; man behøver kun at tænke på finansministerens tale om, at nu vil det ikke være nok med 200 mill. kr. i nye indirekte skatter, men der skal 300 eller 400 mill. kr. til; man behøver blot at tænke på, at offentlige, produktive arbejder skal standses og boligbyggeriet begrænses til fordel for flyveplads- og kasernebyggeri; man behøver blot at tænke på planerne om at sætte den i forvejen forfalskede pristalsregulering delvis ud af kraft; man behøver blot at tænke på de hårrejsende prisstigninger; man behøver blot at tænke på den huslejeforhøjelse, som regeringen og de borgerlige partier har planer om at gennemføre, og som de mener de kan gennemføre derved, at spørgsmålet nu skal ordnes i et såkaldt politisk huslejeudvalg, hvor man har sørget for, at de besværlige kommunister ikke kommer med; man behøver blot at tænke på Danmarks forvandling til en politi- og militærstat, hvor det er kriminalpolitiet og efterretningstjenesten, der skal bestemme, hvem der må være medlemmer af hvilke foreninger — så har man en forklaring på, at man nu drager til felts imod kommunisterne, for denne udemokratiske og denne landsskadelige politik har kommunisterne som de skarpeste og alvorligste modstandere, og man ønsker at isolere kommunisterne, ja, om muligt knække dem for at kunne sikre, at denne politik bliver gennemført.

Det lyder sikkert i visse øren kønt, når man midt i de uvederhæftige, ukyndige eller bevidst urigtige skildringer af forholdene i de lande, hvor folket har magten, og

hvor socialismen som samfundssystem er en kendsgerning, eller hvor den er på vej, brov-tende taler om de fuldkomne friheder, kommunisterne nyder i den vestlige verden i almindelighed og i Danmark i særdeleshed. De, der praler med friheden for kommunisterne, ved jo, at overalt, hvor de har magt til det i deres såkaldte vestlige verden, beskærer de ikke blot vore, men folkets demokratiske friheder i almindelighed og tramper på det demokrati, de selv lovsynger ved højtidelige lejligheder. Tænk blot på, hvad der sker i Amerikas Forenede Stater, jeres demokratiske lykkeland! Se til Norge, se til Vesttyskland! Eller betragt det Danmark, der regeres på den måde, som tilfældet er! Tænk på den praksis, man nu har indført, som i sin tid blev indstiftet af Stau-ning, men som vi dog en gang slap fri for, den praksis, man nu har genindført, at når man forhandler med rigsdagens partier, forhandler man kun med de fem af dem, men ikke med det sjette, og det påstår man er demokrati. Tænk på, hvordan man forsøger i enhver henseende ikke alene at beskære kommunisternes friheder, men også at forfølge kommunisterne. Og man skal endelig ikke bilde sig ind, at vi ikke ved ganske god besked. Lad det imidlertid være sagt, at selvom de antikommunistiske og antidemokratiske partier mener i een henseende at have lært af tiden fra 1940—1945, vil det ikke hjælpe dem og deres politik, når det kommer til stykket. Kommunisterne vil fortsætte nu som før at kæmpe for folkets, for frihedens, for socialismens og for Danmarks sag, og intet vil kunne hindre den kamp i at ende med sejr.

Hvad er iøvrigt det gennemgående tema i blandingen af formaninger og tordentaler til det radikale venstre i almindelighed og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i særdeleshed? Det er dette, at de radikale ikke kan være bekendt at lade sig se i selskab med kommunisterne, og at de radikale skal være varsomme med at tale imod Atlantpagt og enhedskommando, for de risikerer, at man går hen og tror, at de er kommunister. Det minder altsammen om noget, vi har oplevet før. Det er den metode, man bruger. Alle, som ikke vil krig, men som vil fred, forsøger man at stemple og kriminalisere som kommunister, og nu er man så langt, at selv det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i sin høje alder som rigsdagsmedlem og høje personlige alder skal opleve den tort at blive slået i hartkorn med kommunisterne.

Vi ved udmærket vel, hvorfor man gør det.